

Χωρίς τίν παραγματική άμφιβολία χειρότερη θεατρική περίοδο από τή φετινή δέν έχει ξυπασμειωθή.

Δέν ήμουντα ποτέ μεγαλύτερη θαυμαστής τόν διο πρωταγωνιστηών τής σκηνής μας, Κυρέλη, και Κοτοπούλη, και γι' αύτό δεν λιβάνισα τό παξιμό τον; άνεξέλεγκτα, ούτε μ' αρεσ: άπόλυτα ό τρόπος τής έργωσίας τους. "Όμως, θαν έπαιζαν μαζί μ' ένα σωρό φυτιέρια έργα, ξεπλύωσαν και κάποιο πού είχε έστω και μακρινή συγγένεια με την Τέχνη, και" έται βρίσκωμε κάτι νά ποδεμε για τό έργο και τό παιζινό.

Φέτος η Κυρέλη λείκει και καθώς λένε οι νομημένοι όλη λειψη γιά πάντα από τή σκηνή, "Η Κοτοπούλη αφράς τό θίασό της" στόν κ. Μυρίδη για να ξεκοινωστεί.

Απέρχουν λοιπόν από τη σκηνή κι' οι δυό πρωταγωνιστοίς, κι' έτοι τί έργα—πού νά πάρη ή όργη πάντα έχουν αρώτους γυναικείους ρόλους, κοστούμιντην αλεξιστική. Ο κόσμος συνειθισμένος στο θεατρικό μονοπάτιο, δηλ. νύ βλέπε την Κυρέλη και τη Μαρίκα στη πρότια μερή, δεν μπορεῖ νά παραδεχτῇ πως μπορούν να κρατήσουν τό βάρος της πρωταγωνίστριας ήθορους πού πάντα μείνανταν στή γνωστή γιατί έται σύμφερος στην έπιγειρηση.

Γι' αύτό όλα τί έργα πού προβάλλαν ώς τά τέρατα, παρονόμισαν μιάν άνυπρόφορη άνιστητητα στό παξιμού, όπου τό άνδρικό σπουδετό έδειχε καταφανή υπεροχή. "Μετε.. ζητούνται πρωταγωνίστριες;

Γιά τό Θέα, όχι... Λέτη ή τρομε ή μάστιγα, πού έμαρτλισε τό θέατρο νά πάγι μαρός, είναι πεντά καιρός νά ξεκαναστή.

"Έκείνο πού μάζλεπει, και πού τό ποθούν

όλοι οσοι ένδιαφέρονται ανιστερόβουλα για τή σκηνή μας, είνε ένα καλό σύνολο πειθαρχημένο, από τό όποιο πρό πάγτων νά λέπουν τί φουσκωμένα άνοικα μέ τά 'Ο και 'Η, γιατί, διως τ' απίθετεν ή κείσα, αύτά τί άνοικα γενικαν τάροι για τους; άλλους παράγοντες, που μ' άλλη μέθοδο έφρασιας, μπορούσαν νά-χουν πάρει καλλίτερη έξέλιξη.

Μά... ής σταματήσω ίως έδω, γιατί αντί τό ζήτημα θα πάρει δρόμο, που χωρίς άλλο θα ζελεράστη τί δρια του σημειωματός μου, σών έκτεθούν άλιτσιες που έχειναν ίως τόρα άνοικολόγητες.

Και τώρα γιά τί έργα πού παίγδηκαν: Γενική χρεωκολία... Ανοητογραφήματα, προσειργραφήματα, γονατογραφήματα. Κρίμα μεγάλο νι γαραγτούν έστο και λίγες γραμμές. Κατόταν από κάθε κριτική. Αύτα γιά τά ένα έργα.

Από τά δικά μας τό πρώτο πού ξεμύτισε, στό θίασό της 'Αλάμπρας' μέ τόν ανοστότατο τίτλο «δ Παξιμόδος» τούκ. Μπόγγη, πουτρουβαλάστηκεν άξιοθήγητα, χωρίς έλλιδα— εύτυχος — νά ξανατικόντη τά φώτα του προσκηνίου... "Ητανε άπολειρα σατυράς μά τόσο ξεκαρφωτή και γάρια, πού είνε ζήτημα αν θα μπορέσῃ ποτέ νά ιδη σκηνής πρόσωπο ό συγγραφέας της, για ένα τέτοιο άμοστημα.